LÁ THƯ MỤC VỤ

Hồi nhỏ tôi say mê đọc các chuyện cổ tích Ngàn Lẻ Một Đêm, trong đó chuyện tôi thích nhất là chuyện Alibaba và Bốn Mươi Tên Cướp. Alibaba tình cờ trốn vào trong một cái giỏ của đám cướp mà khám phá ra kho tàng châu báu vàng bạc của chúng cất dấu trong núi. Muốn vào được kho tàng này phải biết câu thần chú "Vừng (mè) ơi! Hãy mở cửa ra". Không biết mật khẩu này thì không thể nào vào được kho tàng. Đây là nơi cất dấu những vàng bạc châu báu mà bốn mươi tên cướp đã lấy của biết bao nhiêu người và biết bao năm tích lũy lại.

Chẳng những chuyện cổ tích Ả Rập mới có chuyện tìm kho tàng, mà hầu như từ Đông sang Tây từ Âu sang Á dân tộc nào cũng có chuyện về những kho tàng được cất dấu ở nơi bí mật, muốn vào được kho báu phải vượt qua bao nhiêu cơ quan bí mật được cài đặt sẵn, sơ sẩy là mất mạng. Thế mà rất nhiều người bỏ ra cả đời để đi tìm kho báu, cuối cùng tìm được rồi lại bị mất mạng vì kho báu đó.

Câu chuyện Phúc Âm Chuá Nhật này cũng là câu chuyện tìm kiếm kho báu của một chàng thanh niên đạo đức. Anh ta hồ hởi chạy đến quỳ trước mặt Chuá Giêsu để xin Ngài chỉ cho anh cách tìm kho báu ban sự sống đời đời sau khi anh đã tích luỹ được kho báu rất lớn ở trần gian. *"Lạy Thầy nhân lành, tôi phải làm gì để được sự sống đời đời?"*. Sau khi nói anh hãy tuân giữ các giới răn thì anh ta thưa: *"Lạy Thầy, những điều đó tôi đã giữ từ nhỏ"*. Chuá Giêsu nhìn anh triù mến và đề nghị với anh: *"Anh chỉ thiếu một điều, là hãy **đi bán** tất cả gia tài, **đem bố thí** cho người nghèo khó và anh **sẽ có** một kho báu trên trời, rồi **đến** theo ta"*. Đề nghị của Thầy Giêsu làm anh bất ngờ và làm anh đau khổ buồn rầu bỏ đi "vì anh ta có rất nhiều của cải".

Anh ta bị giằng co giữa kho báu vật chất rất lớn của anh ở trần gian và kho báu trên trời mà anh muốn có. Anh không dám liều mạng đánh đổi kho báu anh đang nắm giữ ở trong tay để lấy kho báu vô hình ở trên trời mà anh chưa biết mặt mũi nó ra sao. Anh giống như một chú khỉ bị người ta gài bẫy khi để thức ăn ở trong một cái hộp có khoét lỗ chỉ vừa khít cho bàn tay thò vào lấy. Khi thò vào lấy thì dễ nhưng khi nắm tay lại thì không thể nào rút tay ra được vì nắm tay lớn hơn cái lỗ. Nếu muốn rút được tay ra thì bắt buộc phải bỏ thức ăn lại và mở bàn tay ra. Nhưng chú khỉ dễ gì chịu bỏ thức ăn lại khi đã nắm được nó trong tay. Vì thế người gài bẫy chỉ việc tới bắt chú ta mang về thôi, vì chú ta như bị trói chặt vào cái hộp đó khi nhất định không chịu thả bàn tay ra. Anh thanh niên giàu có cũng giống như vậy, vừa muốn được kho báu trên trời, nhưng lại không thể mở lòng ra để bỏ lại kho báu dưới đất. Nên cuối cùng anh đã chọn kho báu trần gian dù rằng anh rất tiếc khi phải rời bỏ kho báu trên trời và sự sống đời đời theo lời đề nghị của Thầy Giêsu.

Có thể chúng ta cũng có những chọn lựa như chàng thanh niên giàu có trong câu chuyện Phúc Âm tuần này. Sự giàu có mà chúng ta có không hẳn chỉ là số tiền lớn trong tài khoản ngân hàng, hay những viên kim cương, hột xoàn, nữ trang để trong két sắt. Sự giầu có của chúng ta còn có thể là sức khỏe, sắc đẹp, địa vị, chức tước, quyền hành, tri thức... Đó chính là những thứ mà chúng ta phải đầu tư tất cả thời giờ, năng lực, suy nghĩ và là những thứ làm chúng ta phải dồn mọi lo lắng và tính toán vào đó. Chính những thứ đó tách rời chúng ta khỏi những thao thức và khắc khoải để vươn cao hơn trong đời sống đức tin.

Câu chuyện Phúc Âm tuần này có một khởi đầu phấn khởi nhưng có một cái kết buồn. Tại sao vậy? Thưa là vì *"Kho tàng chúng ta ở đâu, thì lòng chúng ta ở đó"* (Mt 6:21). Lòng chàng thanh niên đặt tất cả vào kho tàng cuả cải vật chất của mình thì dĩ nhiên lòng anh không thể hướng về kho tàng trên trời được. Câu chuyện là một nhắc nhớ cho chúng ta rằng Nước Trời không chỉ đòi hỏi chúng ta sống theo những đòi hỏi của Lề Luật, mà còn đòi hỏi một sự quyết liệt từ bỏ cả những gì thân thương nhất, thân thiết nhất nhưng cản trở chúng ta trên đường trọn lành. Chỉ những ai sẵn sàng từ bỏ, sống phó thác vào Chuá và sống vì tha nhân thì mới xứng đáng làm công dân của Nước Trời. Đây là một đòi hỏi hầu như bất khả đối với con người chúng ta giống như con lạc đà chui qua lỗ kim vậy, nhưng *"đối với Thiên Chuá mọi sự đều có thể"*. (Mc 10:27)

Nhưng Chuá Giêsu không để những môn đệ của Ngài khi từ bỏ phải chịu thiệt thòi, mà họ sẽ được ân thưởng gấp trăm ở đời này và sự sống vĩnh cửu ở đời sau (Mc 10:29-30). Và điều này là có thật. Phêrô bỏ thuyền, bỏ lưới, bỏ nhà cửa vợ con lại bên Biển Hồ Galilêa, nhưng ông lại được cả một gia đình lớn lao là Hội Thánh và một biển hồ mênh mông rộng lớn là thế giới. Têrêsa Calcutta bỏ gia đình, bỏ quê hương, ngay cả bỏ hội dòng của mình để theo tiếng gọi của Chuá đi phục vụ cho người nghèo và những người bị gạt ra bên lề xã hội. Nhưng khi qua đời đám tang của ngài được cả triệu người tham dự và được toàn thế giới thương tiếc. Chẳng những hai vị được gấp trăm, mà được gấp ngàn lần ngay ở đời này và còn được sự sống vĩnh cửu ở đời sau nưã.

Dĩ nhiên, đó không phải là sự tính toán cho đi để nhận lại mà đó là sự phó thác hoàn toàn đời mình cho Chuá và nhờ ơn Chuá mà "Mọi sự đều có thể".

Lm Nguyễn Mộng Huỳnh